ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Τοῦ Μ. ΩΛΤΟΥ

Η ΤΡΙΣΧΑΡΗ ΚΙ' Ο ΠΙΡΤΣΙΝΕΤΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν ἕνας βασιληᾶς καὶ μιὰ βασίλισσα, κ' εἶχανε μιὰ μοναχοκόρη ὥμορφη, γλυκειὰ καὶ ἐξυπνη ποὺ τὴν ἔλεγαν Τρίσχαρη. Ἡ βασιλοπούλα ἀγαποῦσε πολὺ τὰ γράμματα. Γι' αὐτὸ ὅλο τὸ πρωΐ της τὸ περνοῦσε μὲ διάφορους σοφοὺς ποὺ τῆς ἐμάθαιναν ὅλες τὶς ἐπιστῆμες καὶ τὸ ἀπόγευμα ἔπλεκε καὶ κεντοῦσε μαζὺ μὲ τὴ βασίλισσα.

Στὸ ἴδιο βασίλειο ἔμενε καὶ μιὰ πολὺ πλούσια δούκισσα γερροντοκόρη. Ἡ δούκισσα αὐτὴ ἦταν πάρα πολὺ ἄσχημη. Τὰ μαλλιά της εἶχανε τὸ χρῶμα τῆς φωτιᾶς καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν γεμάτο σπριά. Τῆς ἔμενε ἕνα μάτι μονάχα καὶ τὸ στόμα της ἦταν τόσο μεγάλο ποὺ ἔλεγες πὼς θἄθελε νὰ φάη ὅλον τὸν κόσμο. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ γιατὶ δὲν εἶχε δόντια. Πάνω σ'ὅλα αὐτὰ ἦταν καὶ κουτσή. Ἐμισοῦσε φοβερὰ τὴν Τρίσχαρη καὶ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ βλέπῃ, οὔτε ν'ἀκούη κανένα.

Μιὰ μέρα ἡ βασίλισσα πέθανε καὶ ὁ βασιληᾶς ἐκλείστηκε λυπημένος στὸ παλάτι του καὶ ἔκλαιγε τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα ποὺ εἶχε χάση. Ἡ Τρίσχαρη ἦταν κι' αὐτὴ ἀπαρηγόρητη. Τέλος οἱ γιατροὶ ἐσυμβούλευσαν τὸ βασιληᾶ νὰ βγῇ κυνήγι γιὰ νὰ πάρη λίγον ἀέρα. Ἐκυνήγησε πολλὴ ὥρα καί, περνώντας πρὸς τὸ μεσημέρι ἀπὸ ἕναν ὥμορφο πύργο, ἐμπῆκε μέσα γιὰ νὰ ξεκουραστῇ.

Ὁ πύργος αὐτὸς ἦταν τῆς δούκισσας. Ἡ ἄσχημη γερροντοκόρη ὑποδέχθηκε τὸ βασιληᾶ καὶ τὸν ἔμπασε μέσα σ'ἕνα ὑπόγειο ποὺ, ὅπως τοῦ εἶπε, ἦταν τὸ ὀρσερώτερο μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Στὸ ὑπόγειο αὐτὸ ὁ βασιληᾶς εἶδε διακόσια βαρέλια βαλμένα στὴ σειρὰ καὶ ἀπόρησε τί ἤθελε ἡ δούκισσα τόσο κρασὶ ἀφοῦ ἐζοῦσε μονάχη της.

— Μοῦ ἀρέσει, βασιληᾶ μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ δούκισσα. Ὡστόσο θὰ μοῦ ἔκανες μεγάλη τιμὴ ἂν καταδεχόσουνα τὸ κρασί μου.

Ὁ βασιληᾶς ἀπάντησε πὼς δεχότανε μὲ μεγάλη του εὐχαρίστηση καὶ ἡ δούκισσα ἔπῆρε ἕνα σφυρὶ καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ πρῶτο βαρέλι. Τὸ βαρέλι ἄνοιξε καὶ ἀπὸ μέσα χύθηκε ἕνας σωρὸς ἀπὸ πιστόλια. Ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ δεύτερο καὶ βγῆκαν φλουριά. Ἀπ' τὸ τρίτο χυθήκανε τόσα διαμάντια καὶ μαργαριτάρια ὥστε γέμισε ὅλο τὸ πάτωμα.

— Ἀ! Θεέ μου! ἐφώναξε τότε ἡ δούκισσα. Μοῦκλεψαν τὰ ὡραῖα μου κρασιὰ καὶ στὴ θέση τους μούβαλαν αὐτὰ τὰ παλιοπράματα!

Ὁ βασιληᾶς ἔμεινε θαμπωμένος ἀπὸ τὰ τόσα πλούτη.

— Βασιληᾶ μου, τοῦ εἶπε τότε ἡ δούκισσα, ὅλα αὐτὰ τὰ βαρέλια ποὺ βλέπεις, κρύβουνε ἀναρίθμητους θησαυρούς. Ἂν μὲ πάρης γυναῖκα σου θἆναι ὅλοι δικοί σου!

Ὁ βασιληᾶς ἀγαποῦσε πολὺ τὸ χρῆμα. Ἐδέχθηκε καὶ γύρισε χαρούμενος στὸ παλάτι του ξεχνῶντας τὴ βασίλισσα ποὺ εἶχε πεθάνη.

Ἡ Τρίσχαρη, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόφαση αὐτὴ τοῦ πατέρα της, ἄρχισε νὰ κλαίη. Πῶς θἄβλεπε αὐτὴ τὴν ἀπαίσια χρηὰ στὴ θέση τῆς ἀγαπημένης μητέρας της; Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ χαϊδέψη καὶ νὰ φιλήση αὐτὴν τὴ μοχθηρὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία τόσο τὴ μισοῦσε; Κλαίγοντας λοιπὸν ἐπῆγε καὶ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς παραμάνας της. Ἐκείνη προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση καὶ τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ δείξη τὴν ἀηδία ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὴ μητρυά της.

Ἡ βασιλοποῦλα κατάλαβε πὼς αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνη καὶ ἐντύθηκε περιμένοντας νὰ ὑποδεχθῇ τὴ μητρυά της. Ἐνῶ ὅμως περίμενε στὸν κῆπο κλαίοντας, εἶδε νὰ τὴν πλησιάζῃ ἕνας ὑπηρέτης.

— Βασιλοποῦλα, τῆς λέγει ὁ ὑπηρέτης, ὁ βασιληᾶς θέλει νὰ σᾶς δῇ.

Ἡ Τρίσχαρη ἐκύτταξε τὸν ὑπηρέτη καὶ ἔμεινε θαμπωμένη ἀπὸ τὴν ὥμορφιά του. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ παλάτι, ἐνόμισε πὼς ἀνῆκε στὴν ὑπηρεσία τῆς δούκισσας.

— Δὲν εἶμαι ὑπηρέτης τῆς δούκισσας, τῆς εἶπε τότε ἐκεῖνος, εἶμαι δικός σου ὑπηρέτης.

— Δικός μου ὑπηρέτης; ἔκανε ἔκπληκτη ἡ Τρίσχαρη. Μὰ ἐγὼ δὲν σᾶς ξέρω καθόλου!

— Βασιλοποῦλα μου, τῆς λέγει τότε ἐκεῖνος, δὲν ἤθελα ἀκόμη νὰ παρουσιασθῶ μπροστά σας, ἀλλὰ ἀναγκάζομαι νὰ τὸ κάνω ἐπειδὴ σᾶς ἀπειλοῦν πολλὰ κακὰ μὲ τὸ γάμο ποὺ κάνει ὁ βασιληᾶς, ὁ πατέρας σας. Εἶμαι ὁ Περτσινέτος, ἕνας πλούσιος πρίγκηπας ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ μὲ ὅλη του τὴν καρδιά. Ἔχω μέσα μου τὸ δῶρο τῆς μαγείας καὶ ἤρθα νὰ σᾶς ὑπηρετήσω καὶ νὰ σᾶς προφυλάξω ἀπὸ κάθε κακό.

— Ἐσὺ εἶσαι λοιπὸν ὁ ὥμορφος Πιρτσινέτος γιὰ τὸν ὁποῖο διηγοῦνται τόσα πολλά; εἶπε χαρούμενη ἡ Τρίσχαρη. Εἶμαι εὐτυχισμένη ἐπειδὴ θὰ σ'ἔχω φίλο μου!

Ὁ Πιρτσινέτος τῆς ἔφερε τότε ἕνα ὡραῖο ἄλογο τὸ ὁποῖο ἡ βασιλοποῦλα καβαλίκεψε καὶ ξεκίνησε νὰ προϋπαντήσῃ τὴ δούκισσα. Ὅταν ὅμως ἐπλησίασε τὸ βασιληᾶ ποὺ ἐρχόνταν μαζὺ μὲ τὴ δούκισσα, ἐκείνη ἐκύτταξε μὲ ζήλεια τὸ ὡραῖο ἄλογο τῆς βασιλοπούλας καὶ εἶπε θυμωμένη στὸ βασιληᾶ ὅτι προτιμοῦσε νὰ γυρίσῃ πίσω παρὰ νὰ βλέπῃ τὴ βασιλοπούλα νἄχῃ ἕνα ἄλογο ὡραιότερο ἀπ' τὸ δικό της.

Τότε ὁ βασιληᾶς διέταξε τὴν Τρίσχαρη νὰ κατέβῃ ἀπ' τὸ ἄλογό της καὶ τὸ πρόσφερε στὴ δούκισσα, ποὺ τὸ καβαλίκεψε μὲ περηφάνεια. Μόλις ὅμως προχώρησαν λιγάκι, τὸ ὡραῖο ἄλογο ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ καὶ νὰ τρέχῃ τόσο πολύ, ὥστε κανένας πειὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ φθάση. Ἡ δούκισσα τἄχασε, ἐτρόμαξε καὶ καθὼς δὲν ἤξερε νὰ καβαλικεύῃ, ἔπεσε κάτω καὶ χτύπησε πολὺ ἄσχημα στὶς πέτρες. Τὴν ἔφεραν σὲ ἄσχημα χάλια στὸ παλάτι καὶ τὴν ξάπλωσαν στὸ κρεββάτι.

Ὅταν συνῆλθε ἡ δούκισσα ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὴ βασιλοπούλα. Ὁ βασιληᾶς φοβήθηκε μήπως μετανοιώση καὶ γυρίση στὸ σπίτι της καὶ τῆς ἐπέτρεψε νὰ τιμορήση τὴν Τρίσχαρη. Τότε ἡ δούκισσα διέταξε τέσσερες γυναῖκες τῆς ὑπηρεσίας της, ἡ ὁποῖες ἔπιασαν τὴν ὥμορφη βασιλοπούλα, τὴν ἐγύμνωσαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν χτυποῦν ἀλύπητα στοὺς ὡραίους ὁλόασπρους ὤμους της. Ὅταν ἐκουράσθηκαν πειὰ νὰ χτυποῦν τὴν ἄφησαν, βλέποντας πὼς τὸ σῶμα τῆς Τρίσχαρης εἶχε γίνη ἀγνώριστο ἀπ' τὰ χτυπήματα. Ἡ βασιλοποῦλα ὅμως δὲν εἶχε πάθη τίποτε, γιατὶ ὁ Πιρτσινέτος εἶχε θαμπώση τὰ μάτια τῶν γυναικῶν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἔβαλε στὸ χέρι πούπουλα ἀντὶς γιὰ ραβδιά!

Τότε τὰ πλασματάκια αὐτὰ ὄρχισαν ἕνα περίεργο γλέντι.

Ἡ Τρίσχαρη ἐγύρισε στὸ δωμάτιό της καὶ κοιμήθηκε γλυκά, ἐνῶ ὁ Πιρτσινέτος τῆς ἐχάϊδευε τὰ μαλλιά. Μέρες πολλὲς δὲν ἐβγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιό της καὶ ἡ δούκισσα ἐνόμιζε πὼς ἦταν ἄρρωστη ἀπ' τοὺς ραβδισμοὺς ποὺ εἶχαν μαυρίση τὸ σῶμα της....

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ἡ δούκισσα ἐφόρεσε τὸ ἕνα πεποῦτσι ψηλότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πὼς εἶνε κουτσή, ἔβαλε ἕνα ψεύτικο μάτι καὶ ἔβαψε μαῦρα τὰ μαλλιά της γιὰ νὰ φαίνεται ὥμορφη. Ἔξη πρίγκηπες ὅμως ποὺ εἶχαν πάη νὰ τὴ συγχαροῦν ἐκείνη τὴν ἡμέρα γιὰ τοὺς γάμους της, τῆς ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ μοιάση τῆς βασιλοπούλας στὴν ὥμορφιά. Τότε ἡ δούκισσα, ξετρελλαμένη ἀπὸ τὴ ζήλεια της, περίμενε τὴ νύχτα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ὡραία Τρίσχαρη.

Διέταξε λοιπὸν καὶ τὴν ἐπῆγαν σ' ἕνα ἄγριο δάσος, τὸ ὁποῖο δὲν ἐπλησίαζε κανένας γιατὶ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ λιοντάρια, ἀπὸ λύκους κι'ἀπὸ τίγρεις. Ὅταν τὴν ἄφησαν ἐκεῖ, ἡ δυστυχισμένη βασιλοποῦλα ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ καλῇ τὸν Πιρτσινέτο της:

—Ποῦ εἶσαι, καλέ μου Πιρτσινέτο, ἐφώναζε. Μ' ἐγκατέλειψες λοιπὸν κ' ἐσύ;

Ἐνῶ ὅμως ἔλεγε αὐτά, ἕνα θαῦμα ἔγινε ἔξαφνα. Βρέθηκε ξαφνικὰ σὲ μιὰ ὡραία δενδροστοιχία καὶ στὸ βάθος εἶδε ἕνα κρυστάλλινο παλάτι ποὺ ἔλαμπε σὰν ἥλιος. Ἄρχισε νὰ πιστεύη πὼς ὁ Πιρτσινέτος ἤρθε καὶ πάλι νὰ τὴ βοηθήση καὶ ἔννοιωσε μιὰ χαρὰ ἀνακατεμένη μὲ κάποιο φόβο:

—Δὲν ἔχω πειὰ οὔτε πατέρα οὔτε κανέναν στὸν κόσμο, ἐσκέφθηκε. Ὁ πρίγκηπας εἶνε τόσο ὡραῖος καὶ τόσο καλός! Τί μπορῶ νὰ τοῦ δώσω ἐγώ, ἕνα ἀπροστάτευτο καὶ ἐγκαταλειμένο κορίτσι; Ἄ! ἂς πεθάνω καλύτερα!...

Ἐσηκώθηκε καὶ ἐτράβηξε νὰ φύγη μακρυὰ ἀπ' τὸ παλάτι. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Πιρτσινέτος παρουσιάσθηκε μπροστά της.

—Φεύγεις, βασιλοποῦλα μου; τῆς εἶπε μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή του. Πιστεύεις πὼς μπορῶ ἐγὼ νὰ σοῦ κάνω κανένα κακό; Μὴ φεύγεις! Ἔλα στὸ παλάτι μου νὰ βρῇς τὴ βασίλισσα, τὴ μητέρα μου καὶ τὶς ἀδελφές μου! Τοὺς μίλησα γιὰ σένα καὶ σὲ περιμένουν!

Ἡ Τρίσχαρη δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ἀρνηθῇ, καὶ ξεκίνησαν μαζὺ γιὰ τὸ παλάτι. Ὅταν ἐπλησίασαν, ἡ βασιλοποῦλα ἄκουσε μιὰ ὡραία μουσική. Ἡ βασίλισσα καὶ ἡ κόρες της τὴν ἐπεριμέναν, τὴν ἔσφιξαν στὴν ἀγκαλιά τους καὶ τὴν ἐφίλησαν. Τῆς ἐπρόσφεραν ἕνα ὡραῖο ποτὸ καὶ κατόπι παρουσιάσθηκαν εἴκοσι πέντε ὡραῖα κορίτσια ποὺ ἔμοιαζαν μὲ νύμφες καὶ τὴν ἐπῆραν γιὰ νὰ τὴν πᾶνε νὰ ἡσυχάση, ἐπειδὴ ἦταν κατάκοπη.

Ὅταν ἐσηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι της, τῆς ἔφεραν πολύτιμα φορέματα, κοσμήματα, νταντέλλες καὶ τὴν ἔντυσαν ἀφοῦ τῆς ἔπλυναν τὸ ὡραῖο παρθενικό της σῶμα. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Τρίσχαρη φαινότανε συλλογισμένη.

—Τί ἔχεις; ὡραία μου βασιλοποῦλα, τὴν ἐρώτησε ὁ Πιρτσινέτος. Τί σοῦ λείπει;

—Δὲν μοῦ λείπει τίποτε, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Μὰ θέλω νὰ δῶ τί γίνεται στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου.

— Θὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου, εἶπε ὁ πρί-

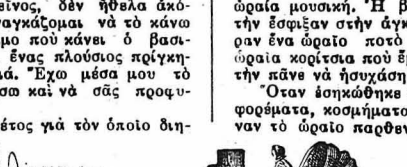

γκηπας.

'Αμέσως τὴν ἴδια μέρα ὁ Πιρτσινέτος τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα πανύψηλο πύργο. Τῆς εἶπε νὰ βάλη τὸ μικρό της πόδι πάνω στὸ δικό του καὶ τὸ δαχτυλάκι στὸ στόμα της καὶ νὰ κυττάζη πρὸς τὸ μέρος τοῦ παλατιοῦ τῆς δούκισσας. Εἶδε τότε τὴ δούκισσα δίπλα στὸ βασιλιᾶ ποὺ ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς πέθανε αὐτὴ ἡ κόρη σου, τοῦ ἔλεγε ἡ δούκισσα. Τηνὲ βρῆκαν κάτω στὸ ὑπόγειο καὶ τὴ λυπήθηκα πολὺ ὅταν τὴν εἶδα πεθαμένη. 'Ωστόσο, πρέπει νὰ πάω νὰ φροντίσω γιὰ τὴν ταφή της...

Καὶ πράγματι σὲ λίγο κατέβασαν ἕνα φέρετρο ἀπ' τὸ παλάτι καὶ ἔκαναν μιὰ μεγάλη κηδεία.

— Ἄ ! Πιρτσινέτο, ἐφώναξε τότε ἡ Τρίσχαρη. Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τὸν πατέρα μου νὰ ὑποφέρη νομίζοντάς με πεθαμένη. Ἂν μ' ἀγαπᾶς, ὁδήγησέ με, σὲ παρακαλῶ, κοντά του !

Ὁ πρίγκηψ προσπάθησε νὰ τὴν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη, ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμενε.

Ὁ Πιρτσινέτος ἐπῆγε τότε τὴ βασιλοπούλα στὸ παλάτι τοῦ πατέρα της. Ὅταν ὁ βασιλιᾶς τὴν εἶδε μπροστά του ἐτρόμαξε γιατί τὴν πῆρε γιὰ τὸ φάντασμα τῆς κόρης του. 'Αλλ' ἡ Τρίσχαρη τοῦ μίλησε, τοῦ εἶπε πὼς εἶχε ζήση μὲ ρίζες καὶ μὲ χόρτα μέσα στὸ δάσος, πὼς ἡ δούκισσα τὸν εἶχε γελάσει καὶ κατέβασε ἕνα ἄδειο φέρετρο μέσα στὸν τάφο καὶ ὁ βασιλιᾶς, ἀκούοντας ὅλα αὐτά, ἀγκάλιασε τὴν κόρη του μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Μόλις ὅμως ἡ δούκισσα ἔμαθε ὅτι ἡ βασιλοπούλα ἐγύρισε, διέταξε καὶ τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν ἔκλεισαν σ' ἕνα ὑπόγειο ὅπου μιὰ μάγισσα πήγαινε κάθε μέρα καὶ τὴν τυραννοῦσε μὲ χίλιους τρόπους. 'Αλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ βασανιστήρια δὲν ἐπείραζαν καθόλου τὴν Τρίσχαρη, γιατί ὁ Πιρτσινέτος ἔβρισκε τὸν τρόπο νὰ τὰ κάνη ἀβλαβῆ γιὰ τὴν ἀγαπημένη του.

—Βασιλοπούλα μου, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὁ Πιρτσινέτος, γιατί δὲν ἔρχεσαι πειὰ μαζύ μου νὰ ζήσουμε καὶ οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι ;

—Θέλω νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

Ὁ πρίγκηψ ἔφυγε λυπημένος. Ἡ δούκισσα ὅμως βλέποντας πὼς δὲν κατάφερνε τίποτο, ἐφώναξε τὴ μάγισσα καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ὡραία βασιλοπούλα ποὺ ἐμισοῦσε τόσο πολύ. Ἡ μάγισσα τὴν ἄλλη μέρα τῆς ἐπῆγε ἕνα κουτὶ καὶ τῆς ἐξήγησε τί ἔπρεπε νὰ κάμη. Ἡ δούκισσα ἐφώναξε τότε τὴν Τρίσχαρη.

—Πᾶρε αὐτὸ τὸ κουτί, τῆς εἶπε. Ἔχει μέσα διάφορα ὡραῖα πράγματα. Πήγαινέ το στὸν πύργο μου, ἀλλὰ τὸ νοῦ σου μὴν τὸ ἀνοίξης γιατὶ θὰ σὲ θανατώσω !

Ἡ βασιλοπούλα ἐπῆρε τὸ κουτὶ καὶ ξεκίνησε. Στὰ μέσα τοῦ δρόμου κουράστηκε καὶ κάθησε σὲ μιὰ σκιά. Ἐκύτταξε τὸ κουτὶ καὶ ἔννοιωσε τὴν περιέργεια νὰ δῆ τί εἶχε μέσα. Μόλις ὅμως τὸ ἄνοιξε, εἶδε νὰ πηδοῦν ἔξω διάφορα ἀνθρωπάκια, ἄντρες καὶ γυναῖκες, τραπεζάκια, μικρὰ βιολιὰ καὶ ἄλλα παρόμοια πράγματα. Ἐχωρίσθηκαν σὲ παρέες καὶ τότε τὰ πλασματάκια αὐτὰ ἄρχισαν ἕνα περίεργο γλέντι, ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ δῆ. Ἡ Τρίσχαρη στὴν ἀρχὴ ἐγελοῦσε μὲ τὰ ἀνθρωπάκια, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸ μεγαλείτερο ἦταν μόλις ἴσαμ' ἕνα δάχτυλο. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ τὰ μαζύψη μὲς στὸ κουτί, εἶδε πὼς τῆς φεύγανε μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια της. Ἔβαλε τότε τὰ κλάματα καὶ ἄρχισε νὰ ζητῆ τὸν Πιρτσινέτο.

— Πιρτσινέτο, ἔλεγε, βοήθησε τὴν ἄσκεφτη βασιλοπούλα σου, ἂν τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμα...

Ὁ Πιρτσινέτος παρουσιάσθηκε τότε μπροστά της καὶ ἐμάζεψε ἀμέσως στὸ κουτὶ ὅλα αὐτὰ τὰ διαβολάκια. Ὅταν ἡ Τρίσχαρη ἔφθασε στὸν πύργο τῆς δούκισσας, ἐκείνη τὴν ἐπερίμενε ἐκεῖ. Ἡ μέγαιρα ἔγινε ἔξω φρενῶν ὅταν εἶδε ὅτι δὲν κατάφερε τίποτε οὔτε αὐτὴν τὴ φορά. Ἄρπαξε τὴ βασιλοπούλα καὶ τὴν ἔρριξε σ' ἕνα βαθὺ ξεροπήγαδο.

Ἡ Τρίσχαρη ἔννοιωσε πὼς αὐτὴν τὴ φορὰ ἤταν χαμένη.

— Πιρτσινέτο, ἐφώναξε, Πιρτσινέτο, συγχώρησέ με ! Ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Ἔλα, βοήθησέ με !

Τότε ἡ βασιλοπούλα εἶδε ξαφνικὰ ν' ἀνοίγη μπροστά της μιὰ μικρὴ πορτίτσα καὶ νὰ παρουσιάζεται μπρὸς στὰ θαμπωμένα της μάτια ἕνας ἠλιόλουστος κῆπος μὲ τὰ σπανιώτερα λουλούδια. Ἐπροχώρησε καὶ διέκρινε στὸ βάθος μιᾶς μεγάλης δενδροστοιχίας τὸ μαγικὸ παλάτι τοῦ ἀγαπημένου της. Ὁ Πιρτσινέτος ἔτρεξε νὰ τὴν ὑποδεχθῆ μαζὺ μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὶς ἀδελφές του.

— Ὡραία πριγκήπισσα, τῆς εἶπε τότε ἡ μητέρα τοῦ Πιρτσινέτου, ἄφησε πειὰ τὶς ἀρνήσεις σου. Κάνε τὸ παιδί μου εὐτυχισμένο γιὰ νὰ γλυτώσης καὶ σὺ ἀπὸ τὰ βασανά σου !

Ἡ βασιλοπούλα ἐφίλησε τότε τὸ χέρι τῆς καλῆς μητέρας. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁλόκληρο τὸ παλάτι ἀντήχησε ἀπὸ τὴν πιὸ γλυκειὰ μουσικὴ καὶ οἱ γάμοι τῆς Τρίσχαρης καὶ τοῦ Πιρτσινέτου ἔγιναν μὲ τὴ μεγαλείτερη μεγαλοπρέπεια.

Ὅλες ἡ μάγισσες ἦρθαν νὰ προσκυνήσουν τὴν ὡραία βασιλοπούλα. Ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἦταν καὶ ἐκείνη ποὺ ἐβοήθησε τὴ δούκισσα νὰ τὴ βασανίση. Ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὴ συγχωρήση. Ἔπειτα ἀνέβηκε στὸ ἅρμα της ποὺ ἔσερναν δυὸ φτερωτὰ φείδια, ἔτρεξε στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ, ἐβρῆκε τὴ δούκισσα καὶ τὴν ἔπνιξε.

Ἡ Τρίσχαρη ἐπῆρε κοντά της καὶ τὸ γέρο-πατέρα της καὶ ἔζησε εὐτυχισμένη μὲ τὸν Πιρτσινέτο της...

Ὁ περίφημος Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Ρίντεραντ Κίπλιγκ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κίπλιγκ ὁ ἐρημίτης

Ἡ «Ἑταιρία Κίπλιγκ», ἡ ὁποία ἱδρύθη στὸ Λονδῖνον ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ μεγάλου Ἄγγλου συγγραφέως, παρέθεσε κατ' αὐτὰς τὸ δεύτερο ἐτήσιο συμπόσιό της. Στὴν ἑορτὴ αὐτὴ παρευρέθησαν οἱ σπουδαιότερες προσωπικότητες τῆς Ἀγγλίας, μὰ ὁ κυριώτερος προσκαλεσμένος, ὁ Κίπλιγκ ἔλαμψε διὰ τῆς ἀπουσίας του. Κι' αὐτὸ γιατὶ ὁ Κίπλιγκ, τὸν ὁποῖον ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας λόρδος Μπιρκεχήντ, ἀπεκάλεσε στὴν πρόποση τὸν «μεγάλο διηγηματογράφο, μεγάλο ποιητὴ καὶ μεγάλο πατριώτη», εἶνε πολὺ μετριόφρων κι' ἀποφεύγει τὸ πλῆθος.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμα εἶχε μιὰ θαυμασία ἔπαυλη στὴν ἐξοχὴ Ρόντιντεν, μὰ ἐξαφνα οἱ φίλοι του εἶδαν νὰ τὴν ἐγκαταλείπη. Ἡ ἀφορμὴ ποὺ τὸ ἔκανε αὐτὸ ἦταν ἡ ἑξῆς: μπρὸς στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως περνοῦσε ὁ δημόσιος δρόμος κι' ὅλοι οἱ περαστικοὶ σκαρφάλωναν στὸ μαντρότοιχο ποὺ περιστοίχιζε τὴν ἔπαυλη γιὰ νὰ δοῦν τὸ διάσημο συγγραφέα, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἐξενεύριζε.

Τώρα ὁ Κίπλιγκ ζῆ σὲ μιὰ ἄλλη μακρινὴ ἔπαυλή του, στοὺς πρόποδας τοῦ λόφου Σοῦσσεξ, ὅπου οἱ περίεργοι σπανίως τὸν ἐνοχλοῦν.

***

Ἡ εὐσυνειδησία τοῦ Κίπλιγκ.

Στὸ συμπόσιο πρὸς τιμήν τοῦ Κίπλιγκ ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, ὁ Διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ἐκδοτικοῦ οἴκου διηγήθηκε ὅτι εἶχε κάνει πολὺ συμφέρουσες προτάσεις συνεργασίας στὸ συγγραφέα.

— Τοῦ προσέφερα, εἶπε, πέντε σελίνια (ἑκατὸ περίπου δραχμὲς) γιὰ κάθε λέξη. Μιὰ τέτοια ἀμοιβὴ δὲν ἐπροτάθη ποτὲ σὲ κανένα συγγραφέα. Καὶ ὅμως ὁ Κίπλιγκ ἀπέκρουσε περιφρονητικὰ τὴν πρότασή μου, λέγοντας ὅτι δὲν γράφει ποτὲ κατὰ παραγγελίαν...

***

Ἐργασία καὶ τεμπελιά.

— Γιατὶ δὲν ἐργάζεσαι περισσότερο ; ρωτοῦσε μιὰ μέρα ἕνας φίλος του, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους σημερινοὺς ποιητὰς τῆς Γαλλίας, τὸν Λεόν—Πὼλ Φάργκ.

— Τί θέλεις νὰ κάνω ; τοῦ ἀπάντησε μὲ ναχέλεια ὁ ποιητής. Περνάω τὸν καιρό μου καταβάλλοντας ἕνα σωρὸ προσπάθειες γιὰ νὰ διώξω τὴν τεμπελιά μου, ὅταν δὲ τὸ κατορθώσω αὐτὸ ἔχω κουρασθεῖ πειὰ τόσο, ὥστε ἀναγκάζομαι ν' ἀναπαυθῶ γιὰ νὰ ξεκουράζομαι.

***

Συμβουλὲς πρὸς τὸν Λαμαρτῖνο.

Ὅταν ὁ Λαμαρτῖνος ἔστειλε τὶς περίφημες «*Μεντιτασιὸν*» του στὸν Παρισινὸ ἐκδότη Ντιντὸ γιὰ νὰ τοῦ τὶς ἐκδόση, ἔλαβε ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή, ἡ ὁποία πράγματι εἶναι πολὺ περίεργη :

«*Ἐδιάβασα τοὺς στίχους σας. Δὲν στεροῦνται ταλέντου, μὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχετε μορφωθῆ ἀρκετὰ ἀκόμα. Δὲν μοιάζετε σὲ τίποτα μὲ τοὺς ἄλλους μας ποιητάς. Διαβάζοντας τὰ ποιήματά σας δὲν ξέρει κανεὶς ἀπὸ ποῦ πήρατε τὴ γλῶσσα σας καὶ τὶς εἰκόνες σας. Ἐγκαταλείψατε αὐτοὺς τοὺς νεωτερισμοὺς οἱ ὁποῖοι δὲν ταιριάζουν στὸ πνεῦμα τῆς γαλλικῆς ποιήσεως. Διαβάστε τοὺς διδασκάλους μας Νελίλ, Παρνύ, Μισώ, Φαινονάρ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀγαπημένοι ποιηταὶ τοῦ κοινοῦ. Ὁμοιάσατε μὲ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς ἂν θέλετε νὰ σᾶς ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ σᾶς διαβάζουν. Θὰ σᾶς ἔκανα μεγάλο κακό, ἂν σᾶς ἐξέδιδα τὰ ποιήματά σας*».

Αὐτὰ ἔγραφε ὁ Ντιντὸ. Ὡστόσο οἱ «Μεντιτασιὸν» τοῦ Λαμαρτίνου δὲν ἄργησαν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα ποιητικὰ ἀριστουργήματα τοῦ περασμένου αἰώνος.

Ο ΔΑΓΚΕΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Φαίνεται ὅτι ὁ διαβόητος Δάγκειος δὲν ἀγαπᾶ καθόλου τὴν Φιλολογίαν. Ἀφοῦ ἔκλεισε δυὸ ἀπὸ τὰ κεντρικὰ θέατρα, ἀφοῦ ἀραίωσε σημαντικὰ τὰ προσωπικὰ διαφόρων κέντρων, καταστημάτων καὶ ἐργοστασίων, ἀφοῦ δὲν ἄφησε σπίτι ποὺ νὰ μὴν τὸ ἐπισκεφθῆ, ἐνδέκηψε καὶ στὰ περιοδικά μας. Πολλοὶ συνεργάται μας, μεταφρασταί, διορθωταί, τυπογράφοι, βιβλιοδέται κλπ. κρεββατώθηκαν. Κατόπιν αὐτοῦ, ἐλάβαμε φυσικὰ κάθε μέτρον γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουμε τὴν κατάστασι αὐτὴν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τὸ κατορθώσαμεν παρουσιάζοντες τὰ περιοδικά μας ὅπως πάντοτε. Ἂν τώρα μέσα στὴ θορυβώδη αὐτή, μᾶς διέφυγε καὶ τίποτε εἰς τὴν ἐν γένει ἐμφάνισιν τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας», ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας.